

נציגי ישראל צבי טאגר ועולש ממולא במיבחר סטודנטית אמריקאית מינהג משותף, עטוף בעלים.

הווי

מזג לוחם

נסיציונה, הסבירה רחל מזרחי למש" טרה מדוע שרפה את כל כלי הבית שלה: "רציתי ללמד את בעלי לקח, כדי שידע בעתיד איך לדבר עם אשתו."

★ ★ ★

עומם האחריות

צ'רלסטון, ארצות-הברית, התחבא בי לש תחת מיטה בבית-מלון, על מנת לתפוס פושעים בקלקלתם, לא הצליח לצאת ממכתבואו כאשר התיישבו הפושעים על המיטה וריחקו אותו במשקלם אל הרצפה.

★ ★ ★

שומרי החוק

ליסבון, פורטוגל, ניסה מריו טרננדס נבז לגנוב אופנוע של שוטר שחנה בי פתח בית הסוהר העירוני, נעצר אחרי שי כמה אסירים הבחינו בעמשי מבעד לחלון, הוציקו את השוטרים.

★ ★ ★

חינוך ממלכתי

ג'רג'ז'ליה, ביקש פלאח רשיון לצאת את שטח הממשל הצבאי, קיבל את היתר. המפתח מדלת המשרד, נקרא בחזרה ונדרש להתחזיר את הרשיון כעונש על כך שלא הרים את המפתח.

★ ★ ★

על הקו

דורהאם, ארצות-הברית, הודה ארל חילפור, נהג אוטובוס בקו בינעירוני, כי שאורכו 70 קילומטרים, כי החוק אשה ובית בכל אחת משתי התחנות הסופיות.

★ ★ ★

לקרא המחזר

טוקסון, ארצות-הברית, הנהיג מנהל בית-הסוהר קורס לנהגות, הצדיק את צעדו בהסבירו: "למרות כל מאמציו, אין לנו ספק שכמה מהבחורים המוחזקים כאן יגנבו מכוניות לכשישתחררו. אם כך, מוטב שידעו לפחות לנהוג בהירות."

★ ★ ★

עניין של מעם

צ'יקינקט, ארצות-הברית, נקנס ישיש בן 81 ב-25 דולר ונשלל ממנו רשיון הנהיגה לתקופה של 30 יום, בעוון נהיגה בלתי-הוראה, סירב למסור את הרשיון ל-משטרה, נידון ל-48 שעות מעצר בעוון בזיון בית-המשפט, כאשר בלע את התעודה.

★ ★ ★

דין צדק

דירבורן, ארצות-הברית, דן השופט ג'ון מק'היליאמס בשלוש תלונות ש-נרשמו נגדו על-ידי משטרת התנועה, מצא את עצמו חייב בשתי התלונות הראשונות, דן את עצמו ל-10 דולר קנס או למאסר שלוש ימים, נגיש לזון בתלונה השלישית, לא הודה באשמה, זיכה את עצמו.

הנודניקים למיניהם הרגילים להטריד כל מערכת, התקשר אל העתון עוד לפני 30 שנה, כשהיה טלפוניסט במשרד הירושלמי, עלה בהדרגה ממשרה של פקיד לתפקיד מוכיר-המערכת וממלא-מקום העורך. הוא הפך לבוס האמיתי של המערכת, מרט ל-קומץ הצעירים, מסוגם של עמוס אילון ושבת טבת, שהם אנשי חסותו הפרטית של גרשום שוקן.

בשנתיים האחרונות נראה פינקלשטיין באופן קבוע כחברת גברת תמירה וגבוהה, בעלת פנים מעניינות ושער אדום בולט. העתונאים שראו אותם בהצגות-הבכורה הכירו את הגברת בעלת ההופעה רבת-הרושם. היתה זאת מיס טמפלסון, הממונה על יחסי העתונות של השגרירות ה-אמריקאית.

שידוך אסור. במרוצת החודשים ה-עמקו היחסים בין פינקלשטיין, אלימן ואב לצעיר חבר שדה-בוקר, לבין האמריקאית הנוצרית המשכילה. מיס טמפלסון הגישה לשרות-החזק האמריקאי בקשה להיתר ל-הינשא לעתונאי הישראלי. אולם השרות, שאינו רואה בעין יפה שידוך בין חבריו לבין זרים, סירב, פקד על פקידתו לצאת מן הארץ.

כאשר התקיימה מסיבת הפרידה מטעם השגרירות, הבטיחה מיס טמפלסון שתחזור. היא קיימה הבטחה זו: בחזרה לחשיגנטון הגישה כתבה-תפרסומית, עברה לדת היהודית וערכה את טכס הכלולות בלונדון. אף שכבר היו מקרים של נשואין של חברי הסגל הדיפלומטי הזר בישראל עם נערות ישראליות, הרי הפעם היתה זאת הדוגמה הראשונה של שידוך הפוך: של ישראלי עם אשה מן הסגל הזר.

סופר על משמרתו

"מאז שהפסיקו לצנוז את מאמרי הספ"רות, נעלם הקורא האחרון של שטיינמן", טען, בארסיותו הרגילה, המשורר ולמן שניאור.

גם ברל כצנלסון, אדם שלא נטה ל-השמצות, סבר בקול רם כי: "המאמרים של שטיינמן הם ים של מלים ומדבר של מחשבה".

אולם איש אחד כופר לחלוטין בדעה שלילית זו. זהו עורך המדור הספרותי של דבר. הוא סבור לא רק כי שטיינמן הוא סופר גדול, אלא גם כי הגאוניות הספרותית היא תכונה משפחתית.

עבודה מנומנמנית. מדור ספרותי רגיל מדבר במלי דף גדול אחד, ביום הששי בשבוע. המדור האחרון כלל את הפרטים הבאים:

● מאמר אדיר, בגודל של קרוב לעמוד, מאת ב.י. מיכלי על הנושא: "סופר על משמרתו", הן כולו באליעזר שטיינמן.

● סיפור גדול בשם "אשרו של סוק" רטס", מאת א. שטיינמן.

● המדור "פתח" ספרים", שנפתח בידיעה כי: "בהוצאת כנסת יצאו שני כרכים גדולים... משנת ח"י, שהם המשך עבודתו המונומנטלית של אליעזר שטיינמן על באר החסידות...".

הזקן ובנו. לא היה זה מדור בלתי-רגיל. שבוע לפני כך הכלל אותו מדור:

● עוד מאמר של ב.י. מיכלי על אלי-עזר שטיינמן.

● ציור יפה של אליעזר שטיינמן (ראח תמונה).

מדור קבוע אחר בדף הספרות: המדור "אושטיו אומר" מאת ד. אושטיו, שאינו אלא דויד שחם. שאינו אלא דויד שטיינמן, בנו של אליעזר.

גיליון זה לא הכליל סיפור מאת אליעזר שטיינמן. לעומת זאת הופיע סיפורו "חלב עם תמונה" בגיליון הקודם.

חיבה עמוקה זו לסופר ישראלי יכלה לגנוע ללב, לולא עובדה אחת: מזה חצי שנה עורך המדור הספרותי של דבר הוא אליעזר שטיינמן.

מזון

מגש הירק

סטודנטים ערביים וישראלים באוניברסיטת קולומביה, ניו-יורק, נפגשו לא פעם במסר בות מחוץ למסגרת הלימודים. אולם רק החודש, כאשר גילו מינהג לאומי משותף, התחברו כמה מהם וערכו נשף משותף, בו אירחו את חבריהם האמריקאים ללימודים. המינהג: ביטול מאכלים ממאכלים שונים בחוץ על יריקות.

השתתפו במסיבה נציגי המטבח הישראלי, הסורי, האיראני, המצרי והיווני. על השולחן המרכזי היו ערוכים מגשי האוכל של

● בן אחר: הסופר נתן (קרא לי סיומקה) שחם.

פסית, שנתיים מלאות אחרי פרסום ה-דיבה-כביכול, לא דאגו במיוחד להחשת בירור משפטיהם. גם לפרקליטו של גריני-חלד, שוכה במשפט המחוזי, לא היה כל ענין בהחשת הבירור.

גם השופטים לא ששו לקראת החשת ה-ענין, בהיותם עמוסים משפטים דחופים, ו-בידעם כי משפטים אלה ידרשו זמן רב. בשבוע שעבר כינס יצחק אולשן, נשיא בית-המשפט העליון, את הצדדים המעורבים — חיים כהן, נציג הממשלה, מיכאל כספי, נציג קסטנר ושמואל תמיר, נציג גרינולד — כדי להתיעץ מתי לברר את משפטיהם. התי-יעצות זו התנהלה על כוס קפה, בלשכת הנשיא בקומה השנייה של הבניין הגדול במגרש הרוסים הירושלמי, אך פרטיה לא נודעו. דבר אחד ידוע: שהמשפטים לא יבוררו בשלושת החודשים הקרובים.

הוויע השבוע חיים כהן, בלי צער: ערעור קסטנר יישמע רק בחודש ינואר של השנה הבאה.

פרשת שטיינברג

שתיקה כהודאה

מעטים המכתבים שהגיעו אייפעס למשרד ראש הממשלה שדמו למכתבו של זאב שטיינברג לדויד בן-גוריון (העולם הזה 991). הוא אמר שני דברים בלתי-רגילים מאד:

● שכדי להציל את בנו של בן-גוריון נעשו דברים ההורסים את חיי בניו של שטיינברג.

● שהמפקח הכללי של משטרת ישראל הוא שקרן ואדם בלתי-מוסרי.

פתק מודפס. רבים עצרו את נשימתם אחרי משלוח המכתב, ציפו בקוצר-רוח ל-תשובה. היא היתה יכולה להיות אחת מן השתיים: הזמנה משפטית לזאב שטיינברג על הוצאת דיבה חמורה ביותר, או הודעה רשמית של דויד בן-גוריון ליחזקאל סהר, המודיע לו על פיסטוריו המדיים. יתכן ש-היתה עוד דרך שלישית, פקחית יותר: הזמנת שטיינברג במכתב אישי לשיחה פר-סיט אצל בוגי, כדי לברר עמו באורח פרטי את רקע הפרשה הסתומה.

תחת כל אלה, קיבל זאב שטיינברג ה-שבוע תשובה מסוג אחר: פתק מודפס ב-מכונת-הכפלה, חתום בידי אחד מעובדי מש-רד ראש-הממשלה, המודיע לו כי מכתבו נתקבל.

בשבוע בו צץ ענין שטיינברג בצורה מדהימה בבית-המשפט (ראה מסגרת) לא יכל היה להיות אישור רשמי יותר לכך שלא בפי דויד בן-גוריון ולא בפי יחזקאל סהר היתה תשובה כל שהיא להאשמות שהשמיע שטיינברג — ושהוטברו בהרחבה בהעולם הזה — אשר גם נגדו לא העז המפקח הכללי להגיש משפט.

עתונות

יחסים דיפלומטים

הודעה קטנה בהארץ הודיעה: "אלינור רות טמפלסון וישראל פינקלשטיין — נשוי אים. לונדון, 19 באוקטובר, 1956." היה זה הסיום הבלתי-דרמטי לרומן דרמתי למדי.

ישראל פינקלשטיין יכול היה לקחת כי הארץ יזכה ראשון לסקופ עתונאי זה, כי הוא האיש השני במעלה בעתון זה. הגבר המחמיר, שידע להטיל את חתיתו על

סופר שטיינמן (ציור ב"דבר")
אם אין אני לי, מי לי?